Wewantsoul

Πώς προβάλλεται η μουσική μέσα από τα μίντια και πώς φτιάχνεις το Τέλειο Περιοδικό; Το «Soul» συμμετείχε στο Popular Culture Journalism Workshop της Κωνσταντινούπολης, όπου μιντιάνθρωποι από όλη την Ευρώπη κατέθεσαν τις απόψεις τους. Κείμενο+Φωτογραφία: Νίκος Κουλούσιος

Η διοργάνωση ανήκει στο Ευρωπαϊκό Ίδρυμα Πολιτισμού σε συνεργασία με το εναλλακτικό τούρκικο περιοδικό «Bant». Πήγαμε εκεί καλεσμένοι μαζί με συναδέλφους από όλη τη Γηραιά Ήπειρο, κι όχι μόνο. Μαζί μας και τα ιταλικά περιοδικά «Colors» και «P.I.G.», τα βρετανικά «Dazed & Confused» και «Plan B», το ολλανδικό «Code», το τσέχικο (αγγλόφωνο) «B EAST», τα πολωνέζικα «Aktivist» και «A4», το μαροκινό (γαλλόφωνο) «l' Kounache», το καταλανικό «Rojo», τα σουηδικά «Rodeo», «Odd At Large» και «Sex», τη Φινλανδική Τηλεόραση, το εστονικό κανάλι «Pimp TV», το Δανέζικο Ίδρυμα Freemuse κατά της Λογοκρισίας στη Μουσική, καθώς και καλλιτέχνες, συγγραφείς και δημοσιογράφοι από Αμερική, Γερμανία, Τουρκία και Αγγλία.

Παράλληλα με τους επίσημους στόχους, στο «εργαστήρι» της ποπ δημοσιογραφίας ένα διαφορετικό εικονικό σενάριο παιζόταν στο μυαλό όλων. Διαβουλεύσεις διεξάγονταν σε ένα άλλο επίπεδο, σε παράλληλη συχνότητα και διάσταση, σαν ομαδική άσκηση νοερής απεικόνισης της συνταγής που θα γεννούσε το Τέλειο Περιοδικό. Ανάμεσά μας, ανομολόγητα κι ολίγον ένοχα, σε επίπεδο κβαντικής υπερδιέγερσης και επικοινωνίας πνεύματος, συζητούσαμε και επιχειρηματολογούσαμε για το τι τελικά χρειάζεται για να φτιάξει κανείς το Τέλειο Περιοδικό. Σήμερα. Και μάλιστα πανευρωπαϊκά. Τεράστια αγορά, τεράστια πρόκληση, τεράστια και η πιθανότητα αποτυχίας αλλά και επιτυχίας.

Τρία από αυτά τα πιθανά σενάρια καταφέραμε να εκμαιεύσουμε -μη ρωτήσετε πώς- από τους 50 συνεπαρμένους καλλιτέχνες των μίντια και σας τα παρουσιάζουμε σε ελεύθερη απόδοση.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΛΙΤΡΟ

Πρώτο σε πωλήσεις. Δε θέλει και πολλή σκέψη. Δίνουμε στον κόσμο ό,τι «πουλάει», διογκωμένο τόσο ώστε να θεωρούμαστε και πρωτοπόροι. Τουτέστιν, ένα ακόμα «ΛΙΤΡΟ», αλλά πιο «large», πανευρωπαϊκό γαρ (και ντε), σέξι όσο και τα εξώφυλλά του, λαϊφσταλίστικο χωρίς αναστολές, λαϊκίστικο, «αμερικανιά», πουλημένα ανατρεπτικό, κατά κόρον ανδροπρεπές με χιούμορ αποδυτηρίων, με κουτσομπολιό δοσμένο ως άποψη, σούπερ glossy και πολύ μοδάτο, ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων, οι εκδότες του οποίου θα ονειρεύονται άμεσα κέρδη καπνίζοντας πούρα και χαζεύοντας τα νεαρά μοντέλα που φιγουράρουν στα εξώφυλλά του. Αντέννα, για να το πούμε και τηλεοπτικά. Τραγικό ίσως, αλλά αυτό συνεχίζει να πουλάει μέχρι σήμερα -γιατί να αλλάξουμε τη συνταγή; Βέβαια, κανένας δεν το περιέγραψε ακριβώς έτσι, αλλά οι προθέσεις ήταν ξεκάθαρες, αν και καλυμμένες.

ΠΟΥ ΠΑΣ, ΡΕ ΚΑΡΑVITRO;

Όχι ακριβώς αντίλογος, μάλλον αντίδραση (και ζήλια) στο «ΛΙΤΡΟ», γιατί έμεινε στη δεύτερη θέση των πωλήσεων. Ο λόγος για ένα ακόμα «VITRO», και καλά, η απάντηση στο «ΛΙΤΡΟ», δήθεν πιο καλλιτεχνικό, δήθεν εναλλακτικό, δήθεν πραγματικά πρωτοποριακό, αλλά πάντα στη μέση της διαδρομής, λίγο δεξιό και λίγο αριστερό, σταθερά ευρωπαϊκίζον, ισορροπημένα ανατρεπτικό, με κουλτούρα, ναι, αλλά αγορασμένη/δανεισμένη από κάπου αλλού και σπανίως προσαρμοσμένη κατάλληλα, βιτρίνα, τελικά, στις ενοχές των εκδοτών του που, παρόλο που είχαν το όραμα για ένα περιοδικό διαφορετικό από τα άλλα, όχι μόνο έφτιαξαν ένα περιοδικό ίδιο με τα άλλα, αλλά και λιγότερο επιτυχημένο από τα άλλα. Βλέπετε Mega.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΕ ΨΥΧΗ!

Ένα (όχι ακόμα) «ΚΙΤΡΟ». Ένα περιοδικό που χαίρεται κι επιζητά την τρίτη θέση, γιατί μόνο από εκεί μπορεί να αναπνεύσει ελεύθερα. Ένα περιοδικό με προσωπική αισθητική πέρα από τα εσκαμμένα, με πολιτική συμπεριφορά περήφανη και ξεκάθαρη (αν και ταυτότητα πολυσυλλεκτική), με χιούμορ ίσως πικρό, μα αληθινό, με πένα που σφάζει με το γάντι, αλλά και χωρίς αυτό, τολμηρό στην επιλογή των θεμάτων του, διαδραστικό στην επικοινωνία του με το κοινό, ποπ χωρίς ταμπού αλλά ούτε και ως άλλοθι, ανατρεπτικό χωρίς να το φωνάζει, η ψυχή της πόλης των ονείρων κάθε γνήσιου αντικομφορμιστή. Ένα περιοδικό που ειρωνεύεται το μάταιο τούτο κόσμο της παγκοσμιοποίησης και τον «χλευάζει», αν χρειαστεί, χρησιμοποιώντας την ειρωνεία όχι με φθόνο, αλλά καθαρά ως ανατροπή των δεδομένων, ως δημιουργικό τέχνασμα διαφυγής από τα κλισέ και απόρριψης των τετριμμένων ως ψυχαγωγία. Με πιάνετε; Τηλεοπτικό ανάλογο δεν υπάρχει, δυστυχώς, παρά μόνο μεμονωμένα προγράμματα που ακόμα λάμπουν διά της απουσίας τους.

Σενάριο τέταρτο, τύπου βρετανικού tabloid, Star Channel και «Espresso» απορρίφθηκε. Ήταν σοβαρό το εργαστήρι και δε χωρούσε ούτε για αστείο τέτοια τροπή-ροπή προς τον κιτρινισμό. Ασχέτως αν οι μισοί από τους συμμετέχοντες μπορεί και να διπλοδουλεύουν σε κάνα-δυο από αυτά, μιας και είναι εύκολη δουλειά και με καλές αμοιβές.

AND THE WINNER IS

Την τελευταία μέρα του εργαστηρίου, οραματιστήκαμε ανοιχτά πια το ιδεατό μας πρότζεκτ. Το Τέλειο Περιοδικό θα γεννηθεί από τον πόθο μιας έκδοσης που θα περιέχει όλα τα «προαπαιτούμενα» ενός περιοδικού: από το bar code και τις διαφημίσεις μέχρι τα κείμενα, τις φωτογραφίες, τα σκίτσα, τη διανομή και την ποιότητα εκτύπωσης. Ωστόσο, θα είναι ταυτόχρονα περιοδικό και αντι-περιοδικό. Ένα περιοδικό που διαβάζεται από τους αναγνώστες του, αλλά και διαβάζει τους αναγνώστες του, ανατρέποντας τον παραδοσιακό δεσποτικό μονόδρομο επικοινωνίας. Το Τέλειο Περιοδικό θα μιλά σε μία γλώσσα κατανοητή από όλους (στη χώρα, στο εξωτερικό και αλλού), γραμμένο στην εσπεράντο της κοινής μας μοίρας. Ένα περιοδικό της εφεύρεσης και της καινοτομίας κι όχι μόνο της έρευνας και αναπαραγωγής. Που δε θα αναπαράγει απλώς ταλέντα, αλλά θα ανακαλύπτει και ταλέντα. Ένα κομμάτι τέχνης από μόνο του, αλλά και μια κινητή έκθεση έξυπνων και δραστήριων ανθρώπων που δεν ανήκουν απαραίτητα σε κάποια από τις προκαθορισμένες κατηγορίες των καλλιτεχνών, δημοσιογράφων και άλλων «επιφανών» πολιτών. Ένα πρότζεκτ «ιδεαλιστικό», όπως το είχε θέσει και η «Eyemazing» Susan Zadeh. Το Τέλειο Περιοδικό θα τυπώνεται με λευκό μελάνι σε λευκό χαρτί, δίνοντας ίσως τη δυνατότητα στους αναγνώστες να σημειώνουν, να διαγράφουν αλλά και να το χρησιμοποιούν στο σπίτι για άλλες δουλειές. Τι πιο ποπ; Α! Και για να μην ξεχνιόμαστε, θα πληρώνει χωρίς τσιγγουνιές τους συντάκτες του, οι οποίοι θα έχουν την ίδια ισχύ με τον τύποις αρχισυντάκτη/διευθυντή/εκδότη, καταργώντας τις δομές και τις ιεραρχίες. Ένα περιοδικό εσκεμμένα ανατρεπτικό, που θα σέβεται την ανάγκη των κυττάρων μας για συνεχή αναζήτηση και αλλαγή, που θα αψηφά τις συνταγές και θα αλλάζει ακόμα και το όνομά του κάθε μήνα, ψάχνοντας για το Τέλειο (Όνομα). Ένα περιοδικό που δε θα προσπαθεί να συμβιβάσει τα ασυμβίβαστα, αλλά θα ζει και θα αναπνέει μέσα από τις αντιθέσεις και αντιφάσεις που διέπουν (και ενώνουν), ούτως ή άλλως, ολόκληρο το σύμπαν. Το Τέλειο Περιοδικό δε θα δέχεται την Ευρωπαϊκή Ολοκλήρωση ως απόλυτη αξία, αλλά θα τη συζητά κριτικά και χωρίς γκρίνιες, ενώνοντας μέσα από τις σελίδες του το τοπικό με το διεθνές και το συμπαντικό.

Το «πώς», το «πότε» και το «αν» ενός τέτοιου άπιαστου και ιδεατού σεναρίου ελπίζω να απασχολήσει το επόμενο εργαστήρι του Ευρωπαϊκού Ιδρύματος Πολιτισμού στο Μαρόκο του χρόνου. Εννοείται πως το «Soul» θα είναι εκεί! O